Om nøjagtig 1.196 dage står vi på tærsklen til et nyt årtusinde, et nyt århundrede - det 21. århundrede. Naturligvis sætter det ikke i sig selv skel mellem en ny og en gammel tid, når rådhusklokkeme lyder nytårsnat kl. 24 den 31. januar 1999. Udviklingen glider gradvist og umærkeligt hen over tilfældige datoer fra det ene århundrede til det næste. Vi er midt i den udvikling.

Alligevel vil jeg bmge det forestående århundredskifte til at gøre op med fortiden og byde velkommen til fremtiden. Det 21. århundrede kan blive et spændende, rigt og udviklende århundrede. Set under eet var det 20. århundrede, navnlig dets første halvdel, en forfærdelig periode, som bød på ufattelige menneskelige lidelser.

Det 20. århundrede var nationalismens århundrede. Da mennesker og varer blev stoppet ved grænserne, kom krigerne i stedet. Det 21. århundrede bliver internationaliseringens, de åbne samfunds, århundrede. Det giver bedre muligheder for frihed og fred, men det skærper også kravene om at gøre vort samfund i stand til at møde konkurrencen udefra, både økonomisk og kulturelt.

Det 20. århundrede var centralismens århundrede. Den sværindustrielle teknologi fremtvang stordrift, ensretning og centralisering. Det 21. århundrede bliver decentraliseringens århundrede. Den nye informationsteknologi stimulerer smådrift, forskelligartethed og decentralisering.

Det 20. århundrede var kollektivismens århundrede. Industrisamfundet udviklede korporative strukturer med stærk stat, organisationstvang og formynderi. Det 21. århundrede bliver den personlige friheds århundrede. Informationssamfundet vil udvikle strukturer, hvor det enkelte menneske kræver mere frihed og selvbestemmelse og flere valgmuligheder.

Det 20. århundrede var velfærdsstatens århundrede. Staten blev arbejdsgiver og barnepige. Staten tog ansvar fra mennesket. Det 21. århundrede bliver velfærdssamfundets århundrede. Det enkelte menneske kræver frihed og ansvar, mindre politikerstyre og mere folkestyre, mindre stat og mere privat.

Det 20. århundrede var socialismens århundrede. Det 21. århundrede bliver liberalismens århundrede!

Det 20. århundrede var Socialdemokratiets århundrede. Det 21. århundrede bliver Venstres århundrede!

Een af de helt store opgaver er at lægge en strategi for en reform af den danske velfærdsstat. Velfærdsstaten er udsat for både et ydre og et indre pres.

Danmark skal klare sig i den skærpede konkurrence fra de økonomiske tigre i Sydøstasien og snart også fra Østeuropa.
Det er det ydre pres.
Det kræver lavere skatter og omkostninger, større fleksibilitet og omstillingsevne.
Antallet af mennesker på overførselsindkomst vokser konstant. Og der bliver færre og færre til at skaffe pengene. For 20 år siden var der 5 i privat beskæftigelse for hver 1 på overførsel. I dag er der kun 1 1/2 i privat beskæftigelse for hver 1 på overførsel.
Det siger sig selv, at denne udvikling ikke kan fortsætte.
Det er det indre pres.
Det kræver reformer, som stopper væksten i udgifterne til overførsler, øger den private beskæftigelse og sikrer, at det altid kan betale sig at arbejde.
Jeg vil gerne benytte dette landsmøde til at formulere en liberal strategi for reformer af velfærdsstaten, som rækker ind i det næste århundrede.
Vi skal tage vort udgangspunkt i, at der hos hvert enkelt menneske er et rodfæstet ønske om sikkerhed og tryghed. Der ligger dybt i ethvert menneske en søgen efter sikkerhed og tryghed. Den, der ikke forstår og respekterer det, vil aldrig kunne lave en reform af velfærdsstaten.
Men det ligger også dybt i ethvert menneske, at det skal kunne betale sig at arbejde og at gøre en ekstra indsats. Den, der ikke forstår og respekterer det, vil aldrig kunne skaffe pengene til sikkerhed og tryghed.
Venstre vil have et socialt system, som sikrer, at vore ældre medborgere kan have en tryg alderdom.
Men vi vil også have et samfund, hvor det kan betale sig for den enkelte at tjene penge og præstere opsparing til alderdommen.
Venstre vil have et samfund, hvor handicappede og syge er sikret en tryg tilværelse.
Men vi vil også have et samfund, hvor den, der har evne og lyst til at give den en ekstra skalle, far ekstra udbytte af det.
Venstre vil have et socialt sikkerhedsnet, som sikrer, at ingen mennesker i Danmark skal sulte eller leve på gaden af økonomiske grunde.
Men vi vil også have et samfund, hvor den, der arbejder meget og dermed bidrager meget til fællesskabet, får en belønning.
Vore modstandere har travlt med at skabe fjendebilleder, føre falsk agitation og mistænkeliggøre vore motiver.

Lad os derfor sende et klart budskab fra dette landsmøde. Lad os sende et budskab så klart og så højt, at det kan høres selv bag de tykkeste mure:
Venstre vil garantere social sikkerhed, social tryghed, hjælp til dem, der ikke kan klare sig selv.
Men Venstre vil ikke udstede dækningsløse checks på fremtidige generationer.
Venstre vil skaffe dækning på kontoen. Venstre vil have, at det kan betale sig at arbejde, at spare op, at tage initiativ, sætte nyt i gang.
Venstre vil ikke afvikle velfærd. Venstre vil udvikle velfærd! Venstre vil skabe velfærd og valgfrihed!
Venstre vil bygge på hvert enkelt menneskes aktive medvirken. En reform af velfærdsstaten skal tage sit udgangspunkt i det enkelte mennneske. Vi vil lave mekanismer, som gør borgerne til de aktive medspillere, der bestemmer fart og retning i reformen af velfærdsstaten.
Der skal være valgfrihed mellem offentlige og private løsninger af opgaverne.
Borgerne skal kunne vælge private løsninger, hvis de ønsker det. Midlet er at omdanne institutionstilskud til persontilskud: I stedet for at udbetale tilskud til institutionerne bør vi udbetale pengene direkte til de enkelte personer eller familier.
Borgerne kan så frit bruge persontilskuddet til at vælge mellem offentlige og private løsninger.
Allerede i dag er der frit valg mellem folkeskole og privatskole. Den model kunne vi føre over på mange andre områder.
Lav frit valg af børnepasning. Flyt tilskuddet væk fra børnehaven og over til forældrene. Lad så forældrene selv bestemme, om de vil bruge en offentlig børnehave eller en privat børnehave, om de vil bruge pengene til at lønne en medhjælp i huset, eller om de vil bruge pengene til at finansiere en forældreorlov.
Lav frit valg af sygehus. Lad pengene følge patienten og lad patienten selv vælge hospital, også privat hospital.
Lav frit valg af hjemmehjælp. Giv de ældre ret til at vælge mellem offentlig og privat hjemmehjælp.
Lav frit valg af plejehjem. Giv de ældre ret til at vælge private fri-plejehjem.
Der er ikke noget modsætningsforhold mellem frihed og social tryghed. Ved at flytte tilskuddene fra institutionerne til personerne forener vi frihed og social tryghed.
Og vi gør hvert enkelt menneske til aktiv medspiller i reformen af velfærdsstaten. Det

bliver borgemes frie forbrugsvalg, som afgør, om velfærdsydelserne bliver leveret af den offentlige eller den private sektor.
Det er velfærd og valgfrihed!
Også når det gælder overførselsindkomsterne, vil vi prøve at indføre en ny tankegang. Vi vil bryde den onde cirkel, som de stigende skatter har skabt. Flere og flere tænker: Nu har vi betalt så mange penge i skat, så nu gælder det om at få mest muligt tilbage i form af tilskud og overførsler. Selv personer og familier, som strengt taget kunne klare sig uden, søger tilskud og overførsler. Det kan vi ikke bebrejde dem. Det har de ret til.
Men det er en ond cirkel, hvor højere skatter udløser krav om flere tilskud, som igen fører til højere skatter og flere tilskud og så videre!
Hvordan kan vi bryde denne onde cirkel?
Venstres udgangspunkt er, at der findes nogle kerneydelser, som er socialt betingede og skal finansieres over skatterne. Det er f.eks. et socialt sikkerhedsnet i form af bistandshjælp, det er folkepension, det er førtidspension, det er dagpenge eller andre ydelser ved langvarig ledighed eller sygdom.
Venstre vil ikke ændre finansieringen af disse kerneydelser. Vi vil stramme reglerne, så især unge mennesker skal i arbejde i stedet for at blive henvist til passive overførsler. Vi vil forenkle overførslerne og sikre, at det altid kan betale sig at arbejde.
Men så er der en række overførselsindkomster, som ikke er socialt betingede. Det er f.eks. børnecheck, orlovsydelse, efterløn, sygedagpenge for de første sygedage.
Det er ydelser, som er meget rare, men det er jo ikke en social begivenhed at få børn eller at fylde 60 år eller at gå på orlov eller at have en enkelt sygedag. Det kan ikke siges at være overførsler, som går til de svageste i samfundet.
Problemet er bare, at skatten har taget folks penge. Så når de får børn, når de får en sygedag, hvis de vil trække sig tidligere tilbage fra arbejdsmarkedet, så har de ikke pengene og opsparingen til det. For staten har taget det hele. Altså beder folk om at få penge tilbage fra den statskasse, som tog dem, dengang de var der.
Det er den virkelige verden. Og den tager Venstre sit udgangspunkt i. Venstre har derfor ikke noget forslag om at afskaffe børnecheck, efterløn eller sygedagpenge for de første sygedage.
Men vi vil gerne prøve at indføre en mekanisme, som kan tilskynde den bedre stillede del af befolkningen til at trække noget mindre på overførselsindkomsterne. Vi vil

prøve at udvikle en model, hvor den enkelte får mulighed for at lave en opsparing, som kan finansiere nogle af de overførsler, som ikke er socialt betingede.
Modellen går i korthed ud på, at vi sætter indkomstskatten ned med f.eks. 6 pct. for alle. Men i stedet for at udbetale pengene, så bliver de sat ind på en personlig konto. Vi kalder den en "medborgerkonto". Fra denne medborgerkonto skal den enkelte så fremover finansiere f.eks. børnecheck, orlovsydelse, efterløn, sygedagpenge for de første sygedage.
Og så skal der være en belønning for at trække mindre på overførslerne. Hvis der hæves mindre, end der indskydes på kontoen, kommer der et overskud. Dette overskud bliver så udbetalt til den enkelte, f.eks. som ekstra pension. Måske skal der lægges et loft over, så personer med meget høje indkomster ikke i tillæg kan få en meget høj ekstrapension.
Hvis der hæves mere på kontoen, end der indskydes, kommer der et underskud. Det vil f.eks. gælde for mindre indkomster. Derfor må staten i dette tilfælde dække udgiften - akkurat som i dag.
For de laveste indkomster vil systemet altså virke akkurat som i dag.
Det er for de bedre stillede, der sker en ændring. De kunne klare nogle opgaver selv, hvis de fik mulighed for at præstere en opsparing. Det får de med medborgerkontoen, fordi skatten bliver sat ned og pengene sat ind som en slags bunden opsparing.
Staten får en besparelse, hvis de personer, som i dag hæver mere i overførsel, end de betaler i skat, pludselig ændrer adfærd, så de fremover hæver mindre i overførsel, end de betaler i skat.
Modellen betyder ikke, at vi låser overførslerne fast på det nuværende niveau. Politikerne kan til enhver tid begrænse tilgangen eller reducere ydelserne. F.eks. vil Venstre begrænse orlovsordningerne kraftigt. Men vi ønsker at synliggøre, hvad vi gør, og hvorfor vi gør det.
Den liberale strategi for en reform af velfærdsstaten går altså ud på at indføre nogle mekanismer, som får mennesker til at ændre adfærd. Vi vil give valgfrihed. Vi vil indføre mekanismer, som tilskynder den bedre stillede del af befolkningen til at trække mindre på overførslerne.
Når først den proces er sat i gang, vil den forstærke sig selv. En dag vil folk sige: Hvorfor skal vi have persontilskud? Var det ikke bedre at sætte skatten ned? En

dag vil folk sige: Hvorfor skal vi lave tvungen opsparing? Var det ikke bedre, at vi satte skatten ned og selv forvaltede de penge?
Denne strategi vil sikre, at vi får hver enkelt borger som medspiller og ikke som modspiller i reformen af velfærdsstaten. Hvert enkelt menneske kan overskue rækkevidden af ændringerne og kan direkte se, at den større frihed og selvbestemmelse går hånd i hånd med sikkerhed og tryghed.
Socialdemokratiet har netop haft kongres. Det er tydeligvis et parti i defensiven. Et parti i krise. Et parti uden mål. Et parti uden strategi. Kun een ting tæller: at blive siddende på taburetterne.
Men statsminister Poul Nyrup Rasmussen havde dog een vision. Statsministeren ønsker en velfærdsstat, hvor 80 pct. af befolkningen omfordeler til 80 pct. af befolkningen. Han siger, at den store, brede middelklasse kun vil bakke op om den socialdemokratiske velfærdsstat, hvis hver enkelt borger ikke blot betaler skat, men også bliver gjort afhængig af ydelser fra det offentlige.
Der faldt masken! Socialdemokratiets reelle hensigt er altså at købe vælgere ved at give dem statstilskud for de penge, som de selv har indbetalt i skat. Det svarer til at fodre hunden med sin egen hale - og så forlange taknemmelighed oven i!
For Venstre er målet det modsatte. For Venstre er målet, at så mange som muligt bliver i stand til at klare sig uden hjælp og støtte fra det offentlige. For Venstre er målet, at ressourcerne i velfærdssystemet først og fremmest går til de svage grupper, som ikke kan klare sig selv.
Der er sat en liberal dagsorden. Vi har målet. Vi har strategien. Vi har hjælp fra de stadig flere, som er trætte af den socialdemokratiske formynderstat.
Derfor er Socialdemokratiet i defensiven. Mens timeglasset rinder ud, drømmer Socialdemokratiet om fortiden. Det er typisk, at da fire socialdemokrater skulle udgive en bog om fornyelse af partiet, så fik bogen titlen, "Tilbage til friheden",
Men der er vokset nye generationer af danskere til. De vil ikke tilbage til den socialdemokratiske udgave af kollektiv frihed. De vil frem til personlig frihed og ansvar for det enkelte menneske.
De vil ikke tilbage til statslig klientgørelse. De vil frem til at stå på egne ben.
De vil ikke tilbage til tvungne fællesskaber. De vil frem til ægte, frivillige fællesskaber.
De vil ikke tilbage til organisationstvang. De vil frem til organisationsfrihed.
De vil ikke tilbage til ensretning og formynderi. De vil frem til frihed og

selvbestemmelse og valgmuligheder.

Det her drejer sig ikke om at være højreorienteret eller venstreorienteret.

Det drejer sig om at ville frem eller tilbage!

Venstre er parat til at føre Danmark ind i det 21. århundrede!